

Ang Pabula ng Pagong at Matsing

Minsan, sa isang kagubatan, nagkita si Pagong at si Matsing.

Habang naglalakad sila sa tabi ng ilog, napansin nila ang isang puno ng saging na palutang-lutang sa tubig. Excited si Matsing at agad itong hinila sa pampang. Ngunit napansin nilang naputol na ang puno at wala na itong ugat.

Naisip ni Matsing na hatiin ang puno. “Pagong, hati tayo sa puno ng saging na ito. Ako ang kukuha ng itaas na bahagi, at ikaw naman sa ibaba,” sabi ni Matsing.

Pumayag si Pagong, bagamat alam niyang hindi patas ang hatian. Agad na nagtanim si Pagong ng kanyang bahagi ng puno, habang si Matsing naman ay naglakad-lakad at dinala ang kanyang parte sa taas ng bundok.

Makalipas ang ilang araw, nagsimula nang mag-ugat at tumubo ang bahagi ng puno ni Pagong, habang ang kay Matsing ay unti-unting natuyo dahil walang ugat. Laking gulat ni Matsing nang makitang namunga na ang saging ni Pagong.

Humingi si Matsing ng saging kay Pagong, ngunit sinabi ni Pagong na siya na lamang ang aakyat at magbibigay ng bunga. Matapos niyang kainin ang saging sa taas ng puno, itinaon na lamang niya ang balat kay Matsing.

Nagalit si Matsing at binugbog si Pagong. Para makaganti, nag-isip si Pagong ng plano. Pumunta siya sa bahay ni Matsing at nagpaalam na bibisitahin siya kinabukasan. Pero bago iyon, nilagyan ni Pagong ng tinik ang buong upuan ni Matsing.

Kinabukasan, bumisita si Pagong at pina-upo si Matsing. Nang umupo ito, nasaktan siya ng tinik at lumundag sa sakit.

Sa huli, natutunan ni Matsing na hindi dapat manlamang ng kapwa, dahil palaging may paraan upang makaganti ang mga inaapi.

Aral ng Pabula: Ang pagiging tuso at mapanlamang ay hindi magdudulot ng magandang kapalaran.